

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 3. november 2019

Kirkedag: Allehelgensdag/A

Tekst: Es 60,18-22; Åb 7,1-17; Matt 5,1-12

Salmer:

SK & LL: 566 * 571 * 569 * 568 * 540

”Så, nu skal de bare ligge og stille og roligt tø op her i køleskabet.” sagde min kone, da hun lagde nogle frosne ænder ind. Da der var gået lang tid, fortalte hun, at de stadig var for frosne, og jeg spurgte så: ”Hvad nu, hvis de ikke når at tø op?” Hun smilede til mig og sagde beroligende: ”Bare rolig, de skal nok nå at blive klar.” Jeg glæder mig, til jeg skal sætte tænderne i ænderne. Jeg kan allerede smage dem og mærke det sprøde skind mellem tænderne. Det er faktisk en uge siden, min kone sagde, at hun ville stege ænder, så i en hel uge har jeg kunnet se frem til det med glæde. En forventnings glæde, der så fik et tak ekstra opad, da ænderne så lå i køleskabet. Og endnu et, da de første forberedelser så begyndte at ske i køkkenet i går.

Forventningens glæde. Den er ikke at foragte. Forventningens glæde mod fremtidige begivenheder, hvad enten det så handler om en stegt and, en fest, en ferie, søndagens gudstjeneste eller en helt anden begivenhed i livet. Det er som om, at den glæde, som begivenheden kan kaste af sig, bliver ekstra forstærket af forventningen. Og det er egentlig lidt lige meget, om det er noget helt stort og ekstravagant, eller det er dagligdagens små glæder. Forventningens glæde kan ofte gøre det hele sådan lidt ekstra.

Selvfølgelig gælder det jo så også, at hvis begivenheden så skuffer, så bliver skuffelsen også desto større, for nu havde man lige glædet sig. Den side af sagen, lader vi ligge i dag.

Forventningens glæde bygger op, leder frem til, retter fokus ind mod. Forventningens glæde stemmer sindet i den rigtige toneart. Der kan sagtens være store glæder i pludselige og overraskende begivenheder; men vi skal ikke underkende forventningens glæde.

Forventningens glæde til en begivenhed kaster også sin glans ud over tiden frem til forløsningen. Der kommer nærmest til at stå sådan et glædeligt skær over tiden op til. Ofte har jeg oplevet, at det, der ellers kan være lidt surt, og som måske slet ikke har noget med den fremtidige begivenhed at gøre, og alligevel så kan det sure forekomme lidt mindre surt, fordi man er opfyldt af et skær af glæde fra fremtiden, som der håbes på og ses frem til. Forløsningen ude i fremtiden, har ofte en evne til også at forløse i forventningen.

Sådan har jeg det med Allehelgensdag. Det er forventningens glædes dag. Det er forventningens dag for livet i troen. Det er forventningens dag, hvor vi i profetier fra henholdsvis GT og NT får profetiske billeder af, hvor fantastisk, dejligt, skønt, herligt, fredfyldt, kærligt, livligt og guddommeligt paradisisk der skal være i Himlen. Dér skal livet leves totalt uspoleret. Det hele skal være gennemsyret af den kærlighed, der altid kun vil sin næste det bedste. Dér giver det ingen mening at tale om det bedste, for dér vil ikke være dets modsætning. Det giver ingen mening at tale om tid, for evigheden har ingen tid, og det giver kun mening at tale om tid, når man ikke har nok af den. Dér vil ingen begrænsning være i udfoldelsen af livet i dets mest dejlige udformning.

Dér skal intet af det være, som gør livet her surt. Dér skal intet af det være, som her får os til at græde. Dér skal intet af det være, som her får os til at frygte. Dér skal intet af det være, som her kan få os til at svigte eller blive svigtet. Dér skal intet af det være, som tager livet af livet, hæmmer glædens og kærlighedens totalt frie udfoldelse. Ingen skuffes. Ingen snydes. Ingen bedrages eller forsmås. Ingen fortielse. Ingen manipulation. Ingen udnyttelse. Ingen krig og ødelæggelse. Ingen ufred. Ingen dårlige minder. Ingen frygt for fremtiden.

Dér skal alt være i Gud og til Lammets ære, til Gudsønnens ære og herlighed. Dér skal troen være forvandlet til vished og virkelighed. Dér skal håbet være forløst og opfyldt. Der skal vi være levende for Gud og i Gud.

Sådan er det ikke endnu. Men vi må leve nuet i forventningens glæde. Vi må leve nuet med alt, hvad det rummer, også af det dårlige, i forventningens glæde. Vi må græde i nuet i forventningens glæde. Vi må dø i nuet i forventningens glæde.

Det må vi gøre med Jesu ord om os: ”Salige er de...” og så nævner han en masse forskellige omstændigheder og egenskaber ved os. I bund og grund siger Jesus, at vi skal være salige, selv i de af livets situationer, hvor det kan være svært at tro på eller håbe på saligheden. Vi skal være salige, fordi vi i det alt sammen får lov at have forventningens glæde om det modsatte. Jesus stiller os i udsigt, at der er noget, som er over nuets lidelser og tab; der er noget, som er over os og vore livssituationer.

Jesus stiller os saligheden i udsigt, fordi vi har brug for dens skin og glans over livets fortrædeligheder. Vi har brug for salighedens skin og glans til at lyse op i vore liv, give troen retning, håbet skikkelse og kærligheden liv og mål. Og fordi vi

får lov at leve i forventningens glæde om saligheden, er Jesu saliggørelse af os allerede virkeligheden. Jesus taler ikke om, at vi skal *blive* salige. Jesus taler om, at vi *er* salige. Jesus taler om, at vi er salige på en sådan måde, at saligheden, forventningens glæde, allerede nu kan gøre det sure lidt mindre surt, for vi har glædens forløsning i udsigt.

Det mørkner om os, dagene kortes mere og mere. Naturens liv lukkes ned og det bliver råt og koldt i vejret. Vi slås ned i livet, når liv dør, og vi fratages hinanden, og kærlighedens gerninger ikke længere har retning og udfoldelse. Minderne kan være kære og dyrebare; men de fylder ikke stolen ud på den anden side af bordet. Alligevel kan minderne også være det, der driver os fremad og gør os til efterlevende og ikke efterladte. Og i alt dette siger Jesus til os: I er salige, for I har forventningens glæde om noget langt bedre.

At vi *er* salige betyder også, at Jesus sidder ikke blot i sin himmel og ser os stride os gennem livet frem mod forløsningen i en forventningsglæde, som faktisk ind imellem kan falme lidt. At vi *er* salige skyldes, at Jesus er med os ved sin Hellige ånd og *gør* os salige. Jesus giver os grund til at have forventningens glæde om livet. Derfor er vi som kristne, troende mennesker ikke prisgivet til kun at tale om liv og død. Vi må i forventningens glæde tale om død og liv. Salige er vi, og salige skal vi være i forventning om den

Livsalige dag...

da verden er blevet Guds rige til sidst,
da menneskeslægten forløsning har fundet,
og alle bekender, at Herren er Krist...
...den kommer at ende de sørgendes trængsel,
den kommer at stille de helliges længsel.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.